

קוֹנְטֵרַס אוֹהֲבִים אוֹתְךָ

יִגְלֶה אֶת מַעֲלַת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאִיךָ
שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל,
וְכֵן מַצִּד הַנִּשְׁמָה, שֶׁכָּל אֶחָד הוּא אֹהֵב לְכָל.

בְּנוֵי וּמֵיֶסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן
הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִים לִיה
רַבִּי נִתָּן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
וּמִשְׁלֵב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֵסֵלְב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

הַפְּתַח לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדַמוֹר מוֹהֲרָן מְבַרְסֵלָב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֵסֵלָב
גָּלִיל

* * *

בְּאֶרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכָל-הַקְּדוֹשׁ — חֲסִידֵי בְרֵסֵלָב

Mesifita Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd STREET
Brooklyn N.Y 11219

* * *

קוֹנְטֵרַס

אוֹהֲבִים אוֹתָךְ

.א.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוא אוֹהֵב אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, כַּמּוּבָא בְּזֵהָר (שְׁמוֹת ה:):
אֶלְמָלִי הוּו יְדַעִין בְּנֵי נִשָּׂא רַחֲמוֹתָא דְרַחֲמִים
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּו לְיִשְׂרָאֵל, הוּו שְׂאֲגִין כְּכַפִּירָא
לְמַרְדֵּךְ אֲבַתְרִיה, [אֶלְמָלֵא הָיוּ יוֹדְעִים אֲנָשִׁים אֶת
הָאֵהָבָה שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּו אוֹהֵב אֶת עַם יִשְׂרָאֵל,
הָיוּ צוֹעֲקִין כְּאַרְיֹת, וְהָיוּ רָצִים אַחֲרָיו]; כִּי הִקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּו מְאֹד מִשְׁתַּבַּח עִם כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וְהוּו
אוֹהֵב מְאֹד אֶת בְּנֵי-אָדָם הַמְּשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים אֶת
נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי עִם יִשְׂרָאֵל מְאֹד מְאֹד חֲבִיבִין
בְּעֵינָיו יִתְבַּרֵּךְ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה,
פְּרָשָׁה ב', סִימָן ה'): אָמַר הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּו לְמַשָּׁה, כָּל

מה שאַתָּה יְכוּל לְשַׁבַּח אֶת יִשְׂרָאֵל — שֶׁבַח, לְגַדְלָן
 וּלְפָאֲרָן — פֶּאֶר, לְמָה? שְׁאֲנִי עֲתִיד לְהִתְפָּאֵר בָּהֶם,
 שְׁנֵאמַר (ישעיה מט, ג): "וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר"; כִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אֶת
 כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, וּמָה שְׂרוּאִים, שְׂיֵשׁ בְּנֵי-אָדָם
 שְׂסוּבְלִים יְסוּרִים, זֶה גַם-כֵּן בָּא מֵאֲהָבָה שֶׁהַקְדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (בְּרֵכוֹת ה.): כָּל שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא חֲפֵץ בּוֹ — מְדַכָּאוּ בְּיְסוּרֵין, וְאִם קִבְּלָן —
 יִרְאֶה זֶרַע יֶאֱרִיךְ יָמִים; וְלִכֵּן רֵאָה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי!
 לְחִזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּיִתְרֵךְ שְׂאֵת וּבְיִתְרֵךְ עֵז, וְאֵל תִּשְׁאַל
 שׁוֹם קְשִׁיּוֹת עָלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאֵל תִּתְהַרֵּר הִרְהוּרִים
 וּסְפִקוֹת אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ — לְמָה עוֹבְרִים עָלֶיךָ כָּל-כָּךְ
 הִרְבָּה צָרוֹת וְיְסוּרִים, כִּי הַכֹּל מֵרַב הֵאֲהָבָה
 שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה שֶׁתִּחְזֹר אֵלָיו. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (מְנַחוֹת נג): מָה זֵית אֵינּוּ מוֹצִיא
 שֶׁמֶנוֹ, אֶלָּא עַל-יְדֵי כֶּתִית, אֵף יִשְׂרָאֵל אֵינָם חוֹזְרִים
 לְמוֹטֵב, אֶלָּא עַל-יְדֵי יְסוּרֵין; וְלִכֵּן כְּשֶׁבָּאִים עָלֶיךָ
 יְסוּרֵין — שְׂתַק, שְׂתַק, אֲהוּבֵי בְּנֵי! וְאֵל תִּתְהַרֵּר
 אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי בּוֹדֵאי זֶה בְּשִׁבִיל כִּפְרֵת עוֹנוֹתֶיךָ
 הַמְרַבִּים, וּבְזֶה שֶׁתִּשְׁתַּק, וְלֹא תִשְׁאַל שׁוֹם קְשִׁיּוֹת עַל
 כָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, בְּזֶה יִמְחַל לְךָ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא עַל כָּל עוֹנוֹתֶיךָ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים

(שׁוּחַר-טוֹב, תְּהִלִּים צד): כָּשֶׁם שֶׁהִקְרַבְנוֹת מְרַצִּין, כִּף יִסּוּרִין מְרַצִּין; וְזֶה סִימָן שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אוֹתְךָ, שֶׁשׁוֹלַח אֵלֶיךָ יִסּוּרִין כְּדֵי לְכַפֵּר עֲוֹנוֹתֶיךָ הַמְרַבִּים, וְתִהְיֶה נְקִי לְגַמְרִי, עַד שֶׁתַּעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ אֹר וְזִיו וְחַיִּית וּדְבָקוֹת בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא.

וְצָרֶיךָ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, בְּנִי! אִם יִסּוּרִים בְּאִים עָלֶיךָ, בָּרַח לָךְ רַק אֶל הַתּוֹרָה, שֶׁתִּקְבַע לְעֲצָמְךָ שְׁעוּרִים בַּתּוֹרָה הִקְדוּשָׁה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְתְּקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדֵּינִים. וְכֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים (תָּנָא דְּבֵי אֵלֵהוּ רַבָּה, פֶּרֶק ו'): אִם רָאִיתָ שֶׁיִּסּוּרִין מִמְּשֻׁמְשִׁין וּבְאֵין עָלֶיךָ, רוּץ לְחֻדְרֵי תּוֹרָה, וּמִיָּד הַיִּסּוּרִין בּוֹרְחִין מִמֶּךָ; וְעָלֶיךָ לְדַעַת, אֲשֶׁר כָּל הַיִּסּוּרִים הַבָּאִים עַל הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁהוּא מְלֵא יִסּוּרִים, כָּל זֶה הוּא רַק כְּדֵי שֶׁיִּבְרַח הָאָדָם מֵהֶם אֶל הַתְּכֵלִית הַנִּצְחִית, וַיִּבְטַל אֶת עֲצָמוֹ לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בַּתְּכֵלִית הַבְּטוּל בְּכָל פֶּעַם בְּרָצוּא וְשׁוֹב, הֵינּוּ לְהַמְשִׁיךְ אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל פֶּעַם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶה נִקְרָא רָצוּא, וְכֵן כְּשֶׁאַתָּה חוֹזֵר מִהַבְּטוּל, שֶׁזֶה נִקְרָא וְשׁוֹב, גַּם אַז לֹא לְשִׁכַח מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְהַכִּיר וְלִידַע אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה הֵיטָה כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָהּ, בְּגִין דִּישְׁתַּמּוּדְעוֹן לֶהּ (זֶהר בֵּא מ.ב.), כְּדֵי לְהַכִּירוֹ יִתְבָּרַךְ,

ולכן אשרי האדם שזוכה להתחזק בתקף הצרות
 והיסורים שלו, ויודע שכל מה שעובר עליו — זה
 רק לטובתו, ומאהבתו שהקדוש-ברוך-הוא אוהב
 אותך, ועל-ידי-זה יתחזק ביותר, ואף בשעה שאתה
 מכניס בעצמך ידיעות אלו — לידע ולהודיע
 ולהודע, שהכל ממנו יתברך והכל לטובתך, ואתה
 מבטל את עצמך לגמרי אליו יתברך, עם כל זאת
 עליך לדעת, אשר אחר-כך כששׁב מהבטול, ואתה
 בא אל המציאות, אז דרך היסורים להתגבר ביותר,
 ואז עקר העצה להתנחם מהיסורים רק על-ידי
 חדושי תורה שאדם מחדש; כי כל אחד יכול לחדש
 חדושי תורה, ולרשם לעצמו דברי התחזקות,
 להחזיק מעמד בעת הצרות והיסורים והמרירות
 שעוברים עליו, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ן, חלק א', סימן סה), אבל צריכין לזה התגברות
 גדולה להחזיק מעמד, בעת שעוברים עליו צרות
 ויסורים ומרירות ומכאובים. כי לאו כל אדם זוכה
 לזה להחזיק מעמד בעת שבאים עליו כל מיני
 משברים וגלים, עד שיש שמתרחקין ביותר על-ידי
 היסורים, חס ושלום. וכמו-כן הוא בכל עניני
 המגיעות והבלבולים שיש לאדם, המונעין אותו
 מעבודתו יתברך, שזה עקר יסורי האדם. וצריך
 האדם להתגבר עליהם על-ידי הסתכלות אל

התכלית, שְׁבוּדָאֵי פּוֹנְתוֹ יִתְבַרֵךְ לְטוֹבָה, פִּי אֵין רַע יוֹצֵא מִן הַשָּׁמַיִם, וּמָה שְׁקוּרָה עִם הָאָדָם — זֶה רַק לְטוֹבָתוֹ, אָבֵל גַּם עַל זֶה צְרִיכִים הַרְבֵּה הַתְּחִזְקוֹת, פִּי לֹא כָּל אֶחָד יְכוּל לְהַחְזִיק מֵעֲמֵד בְּשַׁעַה שְׁבָאִים עָלָיו יְסוּרִין, וּבְפָרֵט שְׁחוֹשֵׁב כְּאִלּוּ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִגְדוּ, וּכְאִלּוּ שׁוֹנְאִים אוֹתוֹ מְלַמְעֵלָה, הַכֹּל הֶבֶל וְרַעוּת-רוּחַ, פִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אֶת כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ אָב שְׂאוֹהֵב אֶת בְּנָיו, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים יד, א): "בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה" אֲלַקִּיכֶם"; וּמָה שְׁבִין-אָדָם צָרִיף לְהַזְהֵר מְאֹד הוּא, כְּאֲשֶׁר בָּאֵין עַל הָאָדָם יְסוּרִים וּמְנִיעוֹת מִבְּנֵי-אָדָם הַמוֹנְעִין אוֹתוֹ מִדְּבָרִים שְׁבִקְדָשָׁה, וּמָה גַּם שֶׁהֵם מְדִיחִים וּמְסִיתִים בְּדְבָרֵיהֶם הָרָעִים מִן הָאֱמֶת, עַל-יְדֵי הַהֶסְתוֹת וְהַפְתוּיִים וְהַלִּיצָנוֹת וְדְבָרֵי חִלְקֻלְקוֹת שְׁלֵהֶם וְכוּ', עַד שְׁיִכּוּלִין לְהַטּוֹת גַּם דַּעַת הַנֶּרְדָף מֵהֶם, חֵס וְשְׁלוֹם, וְלִשְׁנוֹת רְצוֹנוֹ לְבִלִי לְהֶסְתַּכֵּל עַל הַתְּכָלִית בְּאֱמֶת כְּרְאוּי, וְעַל-יְדֵי-זֶה יוּכַל לְפַל לְגַמְרֵי בְיָדָם. וְכְמוֹ שְׁמַצִּינוּ אֲצֵל יְרֻמָּיהוּ הַנְּבִיא, שְׁאֲמָרוּ שׁוֹנְאָיו (יְרֻמָּה כ, י): "אוּלַי יִפְתָּה וְנוֹכְלָה לוֹ וְנִקְחָה נִקְמַתְנוּ מִמֶּנּוּ", וְכְמוֹ שְׁפָרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים ה): "לְמַעַן שׁוֹרְרֵי, הַיִּשָּׁר לְפָנַי דִּרְכָךְ", וּפָרַשׁ רַש"י: "לְמַעַן שׁוֹרְרֵי" אוֹיְבֵי הַמְּצַפִּים שְׂאֵבֵגְד בְּךָ וְתַעֲזֹבֵנִי. וְעַל-כֵּן מִהַיְסוּרִים מִבְּנֵי-אָדָם קָשָׁה לְהַנְצִל בְּיֹתֵר, וְכְמוֹכָא

בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימנים: פ', פא), שְׁבַנְי־
אָדָם הֵם מוֹנְעִים גְּדוֹלִים בְּיֹתֵר מֵהַיֶּצֶר הָרַע, כִּי הַיֶּצֶר
הָרַע הוּא רַק כְּפִי כַחוֹ שֶׁל הָאָדָם, כִּי אֵין מְנַסִּים אֶת
הָאָדָם אֲלָא כְּפִי כַחוֹ, מֵה שְׂאִין כֵּן אָדָם כָּלוּל מִכָּל
הָעוֹלָמוֹת, לְכֵן יֵשׁ בְּכַחוֹ לְהַפִּיל אֶת הַזִּילַת בְּנוֹקְבָא
דְּתַהוּמָא רַבָּה, וְלְכֵן צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְהַזְהֵר
מִמְחַבְרִים רָעִים וּמְלִיצָנִים, שְׁמֻסִּיתִים וּמְדִיחִים אֶת
הָאָדָם מֵאַחֲרֵי הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, כְּאִלוּ אֵין הַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא חִפְץ בּוֹ, צְרִיךְ שְׁתַּדַּע שֶׁהַכֹּל דְּמִיּוֹן וְהַבֵּל
גְּדוֹל, כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל,
וְחִפְץ מְאֹד שֶׁכָּל אֶחָד יִחְזֹר אֵלָיו בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה.
וְעַקֵּר הַתִּשׁוּבָה הוּא עַל-יְדֵי הַדְּבֹר, כְּמוֹ שְׂאָמַר
הַנְּבִיא (הוֹשֵׁעַ יד): "שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיְי"ה אֱלֹקֶיךָ,
כִּי כָשַׁלְתָּ בְּעוֹנֶךָ", וְאֵיךְ תִּזְכֶּה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, וְעַל
זֶה אוֹמַר: "קַחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל הַיְי"ה,
אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשְׂא עוֹן וְקַח טוֹב וּנְשַׁלְמָה פְּרִים
שְׁפִתֵינוּ", כִּי בְּזֶה שְׂאָדָם בָּא וּמְדַבֵּר אֶל הַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וּמְסַפֵּר לוֹ יְתִבְרֵךְ כָּל מֵה שְׁמַעִיק לוֹ
וּמְצַעֵר אוֹתוֹ, וּמְתַנְּדָה עַל כָּל עוֹנוֹתָיו, עַל-יְדֵי-זֶה
נִתְבַטְּלוֹת כָּל הַמְּחִיצוֹת בֵּינוּ לְבֵין הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
וְנִתְחַזְּקַת הָאֱהָבָה אֵלָיו יְתִבְרֵךְ; כִּי בְּאִמַּת בְּפִנְיָמִיּוֹת
גַּם כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל אוֹהֵב אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵף
מִחֲמַת רַבּוּי עוֹנוֹתָיו עֲשֵׂה מְחִיצוֹת בֵּינוּ לְבֵין

הקדוש-ברוך-הוא, פָּמוּ שְׁפָתוֹב (יִשְׁעִיה נט): "כִּי אִם
 עֲוֹנֹתֵיכֶם הָיוּ מִבְּדָלִים בֵּינְכֶם לְבֵין אֱלֹקֵיכֶם
 וְחַטָּאתֵיכֶם הִסְתִּירוּ פָּנִים מִפָּנַי מִשְׁמוֹעַ", וְלִכֵּן תִּכְרָף-
 וּמִיד כְּשֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל מִתְחִיל לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְלִשְׁפֹךְ אֶת מַר לִבּוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה
 מוֹרִיד אֶת כָּל הַמְּחִיצוֹת שֶׁמְפָרִידוֹת בֵּינוֹ לְבֵין
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִז מִתְחִיל לְהַרְגִישׁ אֶת אֲהַבְתּוֹ
 יִתְבַּרֵךְ, שְׂאוֹהֵב אוֹתוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נֶעֱשֶׂה יְחִוּד גָּמוּר,
 שֶׁהוּא אוֹהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא אוֹהֵב אוֹתוֹ. וְעַל-כֵּן רָאָה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּיָתֶר
 שְׂאֵת וּבְיָתֶר עֵז, וְשׁוֹם דְּבָר בְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְשִׁבֵר
 אוֹתְךָ, וְתָמִיד תִּזְכֹּר שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אוֹתְךָ.

ב.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֲהוּבִי, בְּנִי! שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 אוֹהֵב אוֹתְךָ מְאֹד, וּמֵה שֶׁנִּכְנַס בְּךָ כָּל פַּעַם מִחֲשָׁבוֹת
 וְדַמְיוֹנוֹת כְּאֵלוֹ לֹא צָרִיכִים אוֹתְךָ מְלַמְעֵלָה, מִפְּנֵי
 שֶׁהַרְבִּיתָ לְחַטָּא לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, הַכֹּל הַכֹּל וְרַעוּת-רוּחַ.
 כִּי כָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּסָחִים פה): אֶפְלוּ
 מִחֲצָה שָׁל בְּרִזָּל אֵינָה מִפְּסָקַת בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם
 שְׁבַשְׁמִים; וְלִכֵּן שְׂאָף אֶחָד לֹא יִנְסֶה לְשִׁבֵר אוֹתְךָ
 כְּאֵלוֹ אֵינְךָ שׁוֹה לְשׁוֹם דְּבָר, וּכְאֵלוֹ לֹא צָרִיכִים אוֹתְךָ

למעלה, הכל שקר; ולכן לא בחנם שאמרו חכמינו הקדושים (מדרש אגדה): לעולם יפיל אדם עצמו לגוב אריות, ואל יתמסר בידי שונאיו; ולכאורה מה שיף יותר גרוע מלפל בגוב אריות, ששם בודאי יאכלו אותו, מה שאין כן כשיתמסר בידי שונאיו, הוא הרי יכול לבקש מהם רחמים ותחנונים, שלא יזיקו לו? אלא צריך שתדע, אשר חיות רעות וכיוצא, כשקמות על האדם, הן עושות רק את שלהן, שרוצות להזיק לאדם ולאכל אותו פי הן רעבות, ואם הן אינן רעבות, הן לא תעשינה לו שום דבר, מה שאין כן בני-אדם הרחוקים מהקדוש-ברוך-הוא, הם מאד מסכנים, פי הם מדברים דברי ליצנות וחלקלקות לדחותו מהשם יתברך; ומחלישים את דעתו כאלו אבד מנוס ותקנה ממנו, וכאלו לא צריכים אותו מלמעלה, ושוכרים אותו לגמרי, פי בני-אדם השונאים אותו, עומדים עליו ליסרו ולצערו, ומדברים דברי ליצנות וכפירות, חס ושלום, כמו שכתוב (תהלים מב): "ברצח בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כל היום, איה אלקיך"; פי בשעה שעוברים על האדם כל מיני צרות ויסורים ומרירות ומכאובים, במקום לחזק אותו, עוד עושים ממנו ליצנות, ומחרפין ומגדפין כלפי מעלה, ואומרים לו: איה אלקיך, [ואם אינם בגדר זה לדבר דברי כפירות

נגד השם יתברך בעצמו, חס ושלום, הם מדברים לפעמים דבורים כאלו נגד הצדיקי אמת, שרק על-ידם עקר התקנה לזכות להסתפל על התכלית באמת. ואם אינם בגדר זה גם-כן לדבר נגד הצדיקים, חס ושלום, על-כל-פנים הם מדברים נגד הנרדף בעצמו, ומחלישין דעתו כאלו אפסה תקותו, חס ושלום. וכעין שאמרו חכמינו הקדושים (שחר טוב, תהלים ג) על הפסוק: "רבים אומרים לנפשי", זהו דואג ואחיתפל, שהיו רבים בתורה, ומה הם אומרים: "אין ישועתה לו באלקים", כי שונאי דוד רצו לדחותו לגמרי מכלל ישראל, ואמרו שאינו ראוי לבוא בקהל, ובזו אותו מאד, עד שאמרו חכמינו הקדושים (שחר טוב, תהלים ד) על הפסוק: "עד מה כבודי לכלימה", אתם מכלימים וקוראים אותי בן ישי, וכי אין לי שם? עד מתי אתם מחרפים אותו אחר דברים של הבל וריקנות, מה אתם סבורים על ידי שנסתלקה מלכותי לשעה? הרי היא קימת לעולם; וכמו-כן הוא בכל דור ודור בכלל ובפרט, בכלליות מנסים את האדם לעקרו ממנו יתברך, ומסיתים ומדיחים אותו כאלו הקדוש-ברוך הוא אינו חפץ בו, וכשרואים שזה לא הולך, כי יש לאדם צדיק אמת, שמחזק ומעודד ומשמח אותו, אזי הם באים להתלוץ מהצדיק האמת, ומדברים

עָלְיוּ כָּל דְּבַר אָסוּר, וּמֵעֲלִילִים עָלְיוּ כָּל מִינֵי עֲלִילוֹת
שׂוֹא וְשָׂקֵר].

וְעַל-כֵּן קָשָׁה מְאֹד לְהִנָּצֵל מֵהֶם, כִּי בְּדַבְרֵי
מִרְמוֹת שְׂלָהֶם יְכוּלִים לְשַׁנּוֹת רְצוֹנוֹ שֶׁל הַנֶּרְדָּף
בְּעֵצְמוֹ, וּלְבַלְבְּלוֹ בְּיֹתֵר לְבָלִי לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכַלִּית
הַנִּצְחִית, וְאִזּוּ, חָס וְשָׁלוֹם, יִפֹּל בְּיָדָם לְגַמְרֵי, וְאִזּוּ
יִכְפֹּר בְּכָל, כִּי בְּנֵי-אָדָם הֵם מְאֹד מְסַכְּנִים, וְצָרִיכִים
לְהִזָּהֵר מֵהֶם מְאֹד מְאֹד, וּבִפְרָט בְּשַׁעֲהַ שְׂרוּצִים
לְרַחֵק אוֹתָךְ מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּאֵלוֹ אֵין הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא חִפְּץ בָּךְ, אוֹ רוֹצֵה לְרַחֵק אוֹתָךְ מִהַצְדִּיק
הָאֵמֶת הַמְּחַדִּיר בָּךְ הַתְּחִזְקוֹת עֲצוּמָה, וּמֵאִיר עָלֶיךָ
עֲצוֹת אֱמֶתִיּוֹת אֵיךְ לְצַאת מִהַפֶּחַ יְקוּשׁ שֶׁנִּפְלְתָה אֵלָיו,
אֲזִי צָרִיכִים לְהִזָּהֵר מֵאֲנָשִׁים רְשָׁעִים כְּאֵלוֹ, שֶׁהֵם
מְאֹד מְאֹד מְסַכְּנִים, וּכְמוֹ שֶׁמְצִינּוּ בְּאִיּוֹב, שֶׁקָּבַל
יְסוּרֵין הַרְבֵּה (אִיּוֹב א'): "בְּכָל זֹאת לֹא חָטָא אִיּוֹב"
וְגו', עַד שֶׁאַחֲרֵי-כֵן בָּאוּ עָלָיו עוֹד יְסוּרֵין, וְהַתְגַּרָּה
בּוֹ הִבְעֵל-דָּבָר מְאֹד, עַד שֶׁהִטִּיחַ דְּבָרִים כְּלַפֵּי מַעְלָה,
וְכָל זֶה עַל-יְדֵי הַסְתַּת אִשְׁתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (שָׁם ב, ח):
"וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ עֲדָךְ מִחֲזִיק בְּתַמְתְּךָ בְּרַךְ אֱלֹקִים
וְמֵת", כִּי בְּנֵי-אָדָם הֵם עֶקֶר הַמוֹנְעִים בְּיֹתֵר מִהַכֹּל.
וְלָכֵן צָרִיכִים לְהִזָּהֵר מְאֹד מְאֹד מֵאֲנָשִׁים כְּאֵלוֹ
שְׂרוּצִים לְשֹׁבֵר אוֹתָךְ, וְלַהֲחַדִּיר בָּךְ כְּאֵלוֹ אֲבֹד מְנוּס

ותקנה ממך, וכאלו הקדוש-ברוך-הוא שונא אותך, וכאלו אין לך כָּבֵד שום תקנה ותוחלת בזה העולם, ומכל שֶׁפֶן כְּשֶׁמְדַבְּרִים נֶגֶד הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, ומוציאים עליו כָּל מִינֵי שְׁקָרִים וְהַבְּלִים, מֵהֶם צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְהִזְהַר, כִּי כָּל זְמַן שֶׁאָדָם מְקַרֵּב אֶל צַדִּיק הָאֲמֵת, אֲזֵי הַצַּדִּיק לֹא יִתֵּן לוֹ לִפְלֵי, כִּי תָמִיד יִחְיֶה אוֹתוֹ, ויחזק ויאמץ וישמח אוֹתוֹ, ויתן לוֹ עֲצוֹת אִיף לְצֵאת מִהַפֶּח יְקוּשׁ שֶׁנִּפְלֵ אֵלָיו. וְלִכֵּן כָּל אֵלּוֹ שְׁמֵדַבְּרִים נֶגֶד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, צְרִיכִים לְבָרוּחַ מֵהֶם, וְלֹא לְהַכְנִס אֹתָם בְּכּוֹחוֹתֵם, וְיֵשׁ שְׂמֵתֵבִישִׁים לְדַבֵּר פְּתוּחַ נֶגְדוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲזֵי מְדַבְּרִים נֶגֶד הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, הַמְּגַלֶּה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲבָל מֵהֶם צְרִיכִים לְשָׁמֹר מְאֹד מְאֹד, כִּי הֵם אֲנָשִׁים מְסֻכָּנִים מְאֹד, וְכוֹפְרִים בְּעֵקֶר, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סִימָן ל"ח) אֶת הַפְּסוּק (תְּהִלִּים ע"ג): "שִׁתּוֹ בַשָּׁמַיִם פִּיָּהֶם וּלְשׁוֹנָם תִּהְלֵךְ בְּאָרֶץ"; כִּי עֲכָשׁוּ נִתְפַּשְׁטָה הָאֶפִיקוֹרְסוֹת, שֶׁהִתְרָה הֶרְצוּעָה לְדַבֵּר סָרָה עַל כָּל הַצַּדִּיקִים וְעַל כָּל יְרֵאֵי הַשֵּׁם הָאֲמֵתִיִּים. וְהוּא כְּמִי שֶׁפּוֹשֵׁט לְשׁוֹנוֹ נֶגֶד כָּל הָעוֹלָם, שְׁאִינוֹ מְשַׁגִּיחַ עַל כָּל הָעוֹלָם. וּבְאֲמֵת זֶה הָאֶפִיקוֹרְסוֹת הִיא נֶגֶד הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ בְּעֲצָמוֹ, אִף שֶׁהֵם בּוֹשִׁים לְדַבֵּר בְּפִיָּהֶם עַל הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, עַל-כֵּן הֵם מְהַפְּכִין אֶפִיקוֹרְסוֹת שְׁלָהֶם לְדַבֵּר עַל הָעוֹלָם. וְזֶהוּ "שִׁתּוֹ בַשָּׁמַיִם פִּיָּהֶם",

שְׁבֹאֲמַת מֵה שְׁמֵד דְּבָרִים בְּפִיָּהֶם, הוּא בְּאֲמַת לְמַעַלָּה
 בְּשָׁמַיִם, כִּי עָקַר דְּבָרֵיהֶם נֶגְדַּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּכִיכּוֹל,
 אֲךָ "לְשׁוֹנָם תִּהְלֶךְ בְּאֶרֶץ", שְׁמַחֲמַת שְׁבוּשִׁים לְדַבֵּר
 בְּפִיָּהֶם נִגְדוּ יִתְבָּרַךְ, עַל־כֵּן לְשׁוֹנָם תִּהְלֶךְ בְּאֶרֶץ,
 שְׁפוּשְׁטִין לְשׁוֹנָם נֶגְדַּה הַצַּדִּיק הָאֲמַת. אָבֵל בְּאֲמַת
 "שִׁתּוֹ בְּשָׁמַיִם פִּיָּהֶם"; אֲךָ אֲךָ־עַל־פִּי־כֵן, כְּשֶׁהָאָדָם
 חָזַק בְּדַעְתּוֹ מְאֹד, וַיִּוְדַע הָאֲמַת לְאֲמַתָּה, וּמִבְטֵל
 עֲצָמוֹ בְּאֲמַת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל פַּעַם, וְנִכְלָל
 בְּאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּאֲמַת, אֲזִי אֵינוֹ מִתִּירָא גַם
 מִהַמְּנִיעוֹת הַבְּאוֹת עָלָיו מִבְּנֵי־אָדָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
 (תְּהִלִּים קיח): "הִרְיָה לִי לֹא אֵירָא מֵה יַעֲשֶׂה לִי
 אָדָם", וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מִדְּרַשׁ אַגְדָּה)
 עַל פְּסוּק (דְּבָרִים כ'): "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶתֶם קְרָבִים הַיּוֹם
 לְמַלְחָמָה עַל אוֹיְבֵיכֶם", אֲפִלּוֹ אֵין בְּכֶם אֶלָּא זְכוּת
 'שָׁמַע יִשְׂרָאֵל', "אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם אֵל תִּירָאוּ וְאֵל
 תַּעֲרִצוּ מִפְּנֵיהֶם" וְכו', הֵינּוּ מֵאַחַר שֵׁישׁ בְּכֶם זְכוּת
 "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל", שֶׁהִיא אֲמוּנַת הַיְחוּד, שֶׁהִיא בְּחִינַת
 הַבְּטוּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּמִסִּירוֹת נַפֶּשׁ, שׁוֹב אֵל יִרְךָ
 לְבַבְכֶם אֲפִלּוֹ מִבְּנֵי־אָדָם הַמוֹנְעִים, כִּי בּוֹדָאֵי
 הַבְּחִירָה חֲפְשִׁית, וּמִי שֶׁהוּא חָזַק בְּדַעְתּוֹ לְהַסְתַּכֵּל
 תְּמִיד עַל הַתְּכָלִית הָאֲמַתִּית וְהַנְּצַחִית, וְלִזְכּוֹר תְּמִיד
 מֵאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'שָׁמַע יִשְׂרָאֵל' וְכו',
 אֲזִי בּוֹדָאֵי אֵין לוֹ לְהַתִּירָא עוֹד מִשׁוּם אוֹיֵב וְשׁוֹנָא,

כי כלם יכרעו ויפלו לפניו, מאחר שהוא חזק בדעתו
 להסתפל על התכלית האמתית, אף-על-פי שהשונא
 עומד פנגדו להטותו מזה, חס ושלום. וכמו שאמר
 דוד לגלית (שמואל-א' יז): "אתה בא אלי בחרב
 ובחנית וגו', ואנכי בא אליך בשם הוי"ה" וגו'. וזה
 סוד החמשה חלוקי אבנים שלקח אז, שהם פנגד
 'שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד', כי בודאי
 יש כח להאדם להנצל גם מבעל בחירה, כי בודאי
 מאחר שיש כל-כף כח לבני-אדם למנעו מחמת
 שהם בעלי בחירה, מכל-שכן שיש כח לאדם הכשר
 והצדיק להנצל הימנו, כי הלא הנרדף הוא גם-כן
 בעל-בחירה, ומדה טובה מרבה, והבא לטהר
 מסייעין לו (שפת קד.), והשם יתברך בעזרו, רק שעקר
 הפחד הוא, שלא תחלש דעת הנרדף להתרחק
 מהשם יתברך, חס ושלום, על-ידי הרדיפות
 והיסורין מבני-אדם. אבל כשהוא חזק בדעתו,
 ומסתפל תמיד על התכלית, אז לא יוכלו לעמד נגדו
 שום אויב ושונא, ולא די שהצדיק בעצמו יש לו כח
 לעמד נגד שונאיו הבעלי בחירה, אף גם מי שנסמך
 ונלוה אל הצדיק האמתי, אינו מתירא משום שונא
 בעולם, כי כמו שדוד הציל אז בכחו את כל ישראל
 מיד גלית, כמו-כן הוא בכל דור ודור, שהצדיק
 האמת, שהוא בעל כח גדול, יכול להציל את כל

הנלוים אליו באמת מיד שונאיהם ורודפיהם. וזה צריך כל אדם לידע, שאפלו אם הוא קטן במעלה מאד, ואינו מגיע לקרסולי הצדיקים והיראים הקדמונים, אף-על-פי-כן צריך שיידע, שבודאי לא ישלח עליו השם יתברך שונא ומונע כזה, שלא יוכל לעמד כנגדו; אם לא שרצונו יתברך שימות על-ידי-זה על קדוש השם, והלא על זה מרצה כל אחד מישראל! אבל על-פי-רב הוא רק נסיון, אם יתחזק לעמד בהאמת ואמונה, ולא יפל בדעתו מחמת השונאים, וכשהוא חזק בדעתו, ומסתכל תמיד על התכלית, בודאי יוכל לעמד נגדם, והעקר על-ידי כח הצדיק האמת, שזכה להמשיך חדושי תורה אמתיים ולחבר ספרים רבים, אשר מחזקים ומאמצים את כל הירודים והנפולים והמשלכים בתאוותיהם ובמדוותיהם הרעות, כי יש בכחו לחזק ולאמץ את כל העולם כלו, עד שעל-ידי-זה כלם יכרעו ויפלו לפניו, ויוכל לשלט עליהם פרצונו. ולכן ראה מה לפניך, אהובי, בני! ששום דבר בעולם לא יוכל לשבר אותך, יהיה איך שיהיה ויהיה מה שיהיה, תמיד תהיה דבוק באמונה פשוטה בו יתברך, ותדע שהקדוש-ברוך-הוא אוהב אותך, ורוצה אותך, וכל מצוה ומצוה שאתה מקיים, זה מאד חשוב בעיניו יתברך, אפלו שפכר עשית מה שעשית, ונפלת

למקום שנפלת, עם כל זאת זה שבחו יתברך, שכן אדם שכבר נפל למקום שנפל, עם כל זאת מתגבר ומקים את רצונו יתברך, שהן מצוותיו הקדושות, זה חשוב מאוד למעלה, וכן זה שאתה מתחזק ומחזיק בתוך בצדיק האמת, המגלה את אמתת מציאותו יתברך, ומרבה לחבר ספרים על קטב זה לחזק ולאמץ ולעודד ולשמח את כל נשמות ישראל, זה מאוד חשוב אצלו יתברך, ולכן לא בחנם שהסמ"ך-מ"ם אורב מאוד ביותר על הצדיק האמת המחבר ספרים קדושים, ומגלה את האמונה הקדושה לעם ישראל ולכל העולם כולו, כי ממנו מפחד מאוד מאוד הסמ"ך-מ"ם, כי דיקא על-ידי הצדיק האמת הוא יתבטל לגמרי. ולכן ראה לחזק את עצמו ביותר שאת וביתר עז, ושום דבר בעולם לא יוכל לשבר אותך, ותדע שהקדוש-ברוך-הוא אוהב אותך מאוד, וחפץ בך, ואם תכניס את כל זה לתוך לבך, אזי שום דבר בעולם לא יוכל לשבר אותך, ותזכה להתענג בזיו שכינת עזו יתברך.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני! שאדם צריך לבטל את עצמו לגמרי בכל מכל כל רק אליו יתברך, ואז

לא יצטרך לבריות כלל, כי רב בני-אדם נשברים, מחמת שנדמה להם שבני-אדם אינם אוהבים אותם, וכאלו הם כשלוך בחיים, וזה בא מחמת שאדם עקר את עצמו ממנו יתברך, אז הוא צריך תשומת לב מכל מיני בני-אדם, וכשאינו מקבל את זה מהם, אזי נדמה שכלם שונאים אותו, אבל אם אדם מבטל את עצמו לגמרי אל הקדוש-ברוך-הוא, ולא מענין אותו שום דבר, הוא רק נכלל בעצם עצמיות אלקותו יתברך, אזי הוא לא צריך תשומת-לב מאף אחד, אדרבה הוא מראה אהבה לכלם, הוא לא צריך שיאהבו אותו, אלא הוא עוד משפיע אהבה לכלם, וזה שאמר התנא הקדוש (אבות, פרק ד'): איזהו מכבד המכבד את הבריות; כי אדם שכל-כף נכלל בכבודו יתברך, ותמיד לפני מראה עיניו, אשר מלא כל הארץ כבודו, ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוף כל עלמין, ונכלל לגמרי בכבודו יתברך, אזי הוא מלא כבוד, הוא אינו צריך כבוד מאף אחד, אדרבה הוא מכבד את כל הבריות. ולכן דע לך, אהובי, בני! שזה שנכנס בך כל פעם דמיון, כאלו לא אוהבים אותך, זה בא לך מחמת חסרון אמונה, שאז אתה נצרף אל הבריות, ותמיד אתה חפץ לתשומת לב, ושואל אם אוהבים אותך או לא, אבל אם היית מתחזק באמונה פשוטה בו יתברך,

והיית יודע שאין בלעדיו יתברך כלל, לא היית שואל אם אוהבים אותך או לא, אדרבה אתה היית נותן אהבה לכלם, והיית מחזק ומעודד ומשמח את כל השבורים והרצוצים והמדכאים ביסורים וכו', ובאמת זה עקר השלמות, שאדם צריך להגיע אל זה, לא להיות מקבל מאף אחד, ולא לחפש אחר תשומת-לב ולשאל בכל פעם אם אוהבים אותי, אלא הוא יתן תשומת-לב לכלם, ויראה אהבה לכל בר ישראל, שזו השלמות שאדם צריך להגיע אל זה, רק לתת לזולת, לחזק ולשמח את הזולת, ובזה מגלה את תקף אמונתו שמאמין בו יתברך, אשר מלא כל הארץ כבודו, והוא העשיר הכי גדול, פי להפוך מי שנצרך לבריות, אפלו רק לתשומת-לב, זהו העני הכי גדול, פי מאחר שהוא צריך ממישהו משהו, ולכן ראה מה לפניה, אהובי, בני! אל תשאל בכל פעם אם אוהבים אותך, אדרבה אתה תשפיע אהבה לזולת, ותחזיר בכלם את אמתת מציאותו יתברך, אשר זו התכלית של כל התכליתות, שבר ישראל יגלה את הקדוש-ברוך-הוא לכל העולם כלו, וכמו שעשה אברהם אבינו, שגלה ופרסם את הקדוש-ברוך-הוא לכל עובר ושב, עד שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה י:): הקריא אברהם שמו של הקדוש-ברוך-הוא בפה כל עובר ושב; ואמרו

חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (סִפְרֵי הָאֲזִינוּ): עַד שֶׁלֹּא בָּא אַבְרָהָם
 אָבִינוּ לְעוֹלָם, כְּבִיכּוֹל הָיָה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֶלֶךְ
 אֲלֵא עַל הַשָּׁמַיִם, אָבִינוּ אַבְרָהָם הִמְלִיכוֹ עַל הַשָּׁמַיִם
 וְעַל הָאָרֶץ; רוֹאִים מְזֵה חֲשִׁיבוֹתוֹ וּגְדֻלָּתוֹ שֶׁל
 אַבְרָהָם אָבִינוּ, שֶׁמָּסַר אֶת נַפְשׁוֹ וְכָל כְּלוֹ רַק לְהֵאָהִיב
 אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הַבְּרִיּוֹת, שֶׁכָּלֵם יִדְעוּ
 שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אוֹתָם וְחַפֵּץ בָּהֶם,
 וּבְשִׁבִיל זֶה זָכָה לְמָה שֶׁזָּכָה. וְלִכֵּן רָאָה גַם אֶתָּה,
 אֱהוּבִי, בְּנִי! רַק לְחִזּוֹק וּלְעוֹדֵד וּלְשִׂמְחָה אֶת כָּלֵם,
 וּלְגִלּוֹת לָהֶם שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אוֹתָם, וְעַל-
 יְדֵי-זֶה תוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה לְזֶה הָעוֹלָם, וְתַעֲמֹד
 זְכוּתָךְ לְנִצָּח.

תָּם וְנִשְׁלָם, שִׁבְחָ לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!